

AGATHA CHRISTIE

Η τελευταία σεάνς

Η τελευταία σεάνς

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η τελευταία σέανς**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *The last séance*

Από τις Εκδόσεις HarperCollins *Publishers*, Λονδίνο 2019

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαρβίρη, Αύγουστος Κορτώ, Χρύσα Θ. Μπανιά,
Χρήστος Μπαρουξής

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης, Κατερίνα Δουρίδα,
Κυριακή Κάσση

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Matt Griffin

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Agatha Christie Limited, 2019. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, MARPLE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollins *Publishers* Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5214-2

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5215-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

AGATHA CHRISTIE

Η τελευταία σεάνς

Μετάφραση: Θεοδώρα Δαρβίρη, Αύγουστος Κορτώ,
Χρύσα Θ. Μπανιά, Χρήστος Μπαρουξής

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς	Σιωπηλός μάρτυρας	Νέμεση
Πέντε μικρά γουρουνάκια	Έγκλημα στον Νείλο	Οι τελευταίες υποθέσεις της Μις Μαριπλ
Φόνοι με αλφαβητική σειρά	Έγκλημα κάτω από τον ήλιο	Εγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές	Μυστήριο στην Καραϊβική	Εγκλήματα στην καρδιά του καλοκαιριού
Ο Πουαρό ερευνά	Η ξεχασμένη δολοφονία	Εγκλήματα στην καρδιά του φθινοπώρου
Φόνος στο πρεσβυτήριο	Ο φόνος είναι εύκολος	Ελα, πες μου πώς ζεις
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη	Η εξοφάνιση της γηραιάς κυρίας	Μετά την κηδεία
Και δεν έμεινε κανένας	Ο Ωχρός Ίππος	Ραντεβού με τον θάνατο
Δέκα ύποπτοι για φόνο	Το μυστήριο του Σίταφορντ	Καφές σκέτος
Μια αυτοβιογραφία	Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ	Θλιμμένο κυπαρίσι
Έγκλημα στο γκολφ	Με ανοικτά καρδιά	Άγνωστος προορισμός
Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ	Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης πουτίγκας	Μικρές ιστορίες μυστηρίου
Οι Μεγάλοι Τέσσερις	Το τρένο των 16:50	Αφρώδες κυάνιο
Θανάσιμος κίνδυνος	Τα δεκατρία προβλήματα	Ο ιστός της αράχνης
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό	Συνέταιροι στο έγκλημα	Πάρτι για δολοφόνους
Η φαρμακερή πένα	Ατέλειωτη νύχτα	Ραντεβού στη Βαγδάτη
Πρόσκληση σε φόνο	Επιβάτης για Φρανκφούρτη	Το Χόλοου
Ο μυστικός αντίπαλος	Ο άντρας με το καφέ κοστούμι	Φόνος στον αριθμό 14 και άλλες ιστορίες
Η δοκιμασία της αθωότητας	Προς το μηδέν	Όσο διαρκεί το φως και άλλες ιστορίες
Το μυστικό του Τσίμνεις	Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια	Το Σκυλί του Θανάτου και άλλες ιστορίες
Φόνος στη Μεσοποταμία	Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα	Ο απροσδόκητος επισκέπτης
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου	Στην πλημμυρίδα της ζωής	Μάρτυρας κατηγορίας και άλλες ιστορίες
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό	Τα ρολόγια	Αστέρι πάνω από τη Βηθλεέμ
Τραγωδία σε τρεις πράξεις	Ξενοδοχείο Μπέρτραμ	Το τρίτο κορίτσι
Οι άθλοι του Ηρακλή	Το τέχνασμα με τον καθρέφτη	Αυλαία. Η τελευταία υπόθεση του Πουαρό
Σίκαλη στην τσέπη	Η Πύλη του Πεπρωμένου	Θανάσιμος έρωτας
Ο καθρέφτης ράγισε	Ο θάνατος έβαλε τελεία	Η τελευταία σεάνς
N ή M;	Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν	
Το μυστήριο των επτά ρολογιών	Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά θάνατος στα σύννεφα	
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;		
Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ		

Περιεχόμενα

Η τελευταία σεάνς (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ)	9
Αμυδρά, σαν μέσα σε καθρέφτη (μτφρ. Χρύσα Θ. Μπανιά)	26
SOS (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ)	34
Η περιπέτεια του αιγυπτιακού τάφου (μτφρ. Χρήστος Μπαρουξής)	55
Ο τέταρτος άντρας (μτφρ. Χρύσα Θ. Μπανιά)	73
Ο οίκος του ειδώλου της Ασάρτης (μτφρ. Χρύσα Θ. Μπανιά)	93
Η τσιγγάνα (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ)	110
Αγροικία Φιλομήλα (μτφρ. Χρύσα Θ. Μπανιά)	122
Η λάμπα (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ)	149
Το όνειρο (μτφρ. Θεοδώρα Δαρβίρη)	159
Ραδιόφωνο (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ)	189
Η γυναίκα του Κινάιου (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ)	207
Το μυστήριο του γαλάζιου βάζου (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ)	216
Η παράξενη υπόθεση του σερ Άρθουρ Κάρμαϊκλ (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ)	239
Το γαλάζιο γεράνι (μτφρ. Χρύσα Θ. Μπανιά)	263
Το κάλεσμα των φτερών (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ)	282
Το κοπάδι του Γηρυόνη (μτφρ. Χρήστος Μπαρουξής)	300

Το κόκκινο σινιάλο (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ)	323
Η κούκλα της μοδίστρας (μτφρ. Χρύσα Θ. Μπανιά)	348
Το Σκυλί του Θανάτου (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ)	371
Βιβλιογραφία.....	393

Η τελευταία σεάνς

Ο Ραούλ Ντομπρέιγ διέσχισε τον Σηκουάνα μурμουρίζοντας ένα τραγουδάκι. Ήταν ένας εμφανίσιμος νεαρός Γάλλος στα τριάντα δύο, με ροδαλό πρόσωπο κι ένα μαύρο μουστακάκι. Στο επάγγελμα, ήταν μηχανικός. Σύντομα έφτασε στο Καρντονέ και μπήκε στην πόρτα του 17. Η θυρωρός τον κοίταξε από το λημέρι της και τον καλημέρισε με μισή καρδιά, ενώ ο ίδιος αποκρίθηκε με μια χαρωπή καλημέρα. Έπειτα ανέβηκε τα σκαλιά ως το διαμέρισμα του τρίτου. Στέκοντας και περιμένοντας να απαντήσουν στο κουδούνισμά του, σιγοτραγούδησε πάλι τη μελωδία. Ο Ραούλ Ντομπρέιγ ένιωθε εξόχως ευδιάθετος σήμερα το πρωί. Την πόρτα άνοιξε μια ηλικιωμένη Γαλλίδα και το ρυτιδωμένο της πρόσωπο αυλακώθηκε από ένα χαμόγελο, μόλις είδε ποιος ήταν ο επισκέπτης της.

«Καλημέρα, μεσιέ».

«Καλημέρα, Ελίζ», είπε ο Ραούλ.

Μπήκε στο χολ, βγάζοντας τα γάντια του.

«Η μαντάμ με περιμένει, έτσι;» ρώτησε, γυρνώντας το κεφάλι.

«Α, ναι, φυσικά, μεσιέ».

Η Ελίζ έκλεισε την πόρτα και γύρισε προς το μέρος του.

«Αν ο μεσιέ θα ήθελε να περάσει στο σαλονάκι, η μαντάμ θα είναι μαζί του σε μερικά λεπτά. Προσώρας αναπαύεται».

Ο Ραούλ ύψωσε απότομα το βλέμμα.

«Δεν είναι καλά;»

«Καλά!» Η Ελίζ κάγχασε. Προσπέρασε τον Ραούλ κι άνοιξε την πόρτα του μικρού σαλονιού.

Εκείνος μπήκε και η υπηρέτρια τον ακολούθησε.

«Καλά!» εξακολούθησε. «Πώς να είναι καλά το κακόμοιρο πλάσμα; Σεάνς, σεάνς, όλη μέρα σεάνς! Δεν είναι σωστό... δεν είναι φυσιολογικό, δεν είναι αυτό που ο καλός Θεός θέλησε για εμάς. Προσωπικά, το λέω έξω από τα δόντια, θεωρώ πως είναι πάρε-δώσε με τον διάβολο».

Ο Ραούλ τη χτύπησε στον ώμο καθησυχαστικά.

«Έλα, Ελίζ», είπε παρήγορα, «μην εξάπτεσαι και μη βλέπεις τον διάβολο σε καθετί που δεν καταλαβαίνεις».

Η Ελίζ έγνεψε αρνητικά, όλο αμφιβολία.

«Αχ, τι να πω», γρύλισε μέσα απ' τα δόντια της. «Ο μεσιέ μπορεί να λέει ό,τι θέλει, αλλά εμένα δε μ' αρέσει. Δείτε τη μαντάμ, κάθε μέρα είναι ολοένα πιο χλομή κι αδύνατη, χώρια οι πονοκέφαλοι!» Ύψωσε τα χέρια.

«Αχ, όχι, δεν είναι καλό όλο αυτό το πάρε-δώσε με τα πνεύματα. Άκου πνεύματα! Όλα τα καλά πνεύματα είναι στον Παράδεισο και τα υπόλοιπα στο Καθαρήριο».

«Η άποψή σου για τη μετά θάνατον ζωή είναι αναζωογονητικά απλοϊκή, Ελίζ», είπε ο Ραούλ και σωριάστηκε στην πολυθρόνα.

Η ηλικιωμένη γυναίκα ύψωσε το ανάστημά της.

«Είμαι πιστή καθολική, μεσιέ», είπε, έκανε τον σταυρό της, πήγε προς την πόρτα και κοντοστάθηκε με το χέρι στο χερούλι. «Όταν παντρευτείτε, μεσιέ», του είπε ικετευτικά, «δε θα συνεχίσει... όλο αυτό;»

Ο Ραούλ τής χαμογέλασε τρυφερά.

«Είσαι καλό και πιστό πλάσμα, Ελίζ», είπε, «και αφοσιωμένη στην κυρά σου. Μη φοβάσαι, άπαξ και γίνει γυναίκα μου, όλα αυτά τα... πάρε-δώσε με τα πνεύματα, όπως τα χαρακτηρίζεις, θα παύσουν. Όταν γίνει μαντάμ Ντομπρέιγ, τέρμα οι σεάνς».

Η Ελίζ χαμογέλασε πλατιά.

«Αλήθεια λέτε;» ρώτησε όλο προθυμία.

Ο Ραούλ έγνεψε καταφατικά, σοβαρός.

«Ναι», είπε, περισσότερο μονολογώντας. «Ναι, όλα αυτά πρέπει να λήξουν. Η Σιμόν έχει ένα θαυμαστό χάρισμα και το έχει χρησιμοποιήσει σε αφθονία, αλλά πλέον έχει παίξει τον ρόλο της. Όπως δικαίως επισήμανες, Ελίζ, μέρα με τη μέρα πανιάζει κι αδυνατίζει. Η ζωή του μέντιουμ είναι σκληρή κι επίμοχθη, επιφέρει τρομερή νευρική εξουθένωση. Μολαταύτα, Ελίζ, η κυρά σου είναι το πιο εξάισιο μέντιουμ των Παρισίων... όλης της Γαλλίας. Άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο έρχονται να τη δουν διότι ξέρουν ότι μαζί της δεν έχει κόλπα και απάτες».

Η Ελίζ έβγαλε έναν καγχασμό περιφρόνησης.

«Απάτη! Α, όχι, σαφώς! Η μαντάμ δε θα εξαπατούσε ούτε μωρό στην κούνια, ακόμα και να προσπαθούσε».

«Είναι ένας άγγελος», είπε ο νεαρός Γάλλος. «Κι εγώ... εγώ θα κάνω ό,τι μπορώ, ως άντρας, για να ευτυχήσει. Με πιστεύεις;»

Η Ελίζ όρθωσε τους ώμους και μίλησε με μια απλοϊκή αξιοπρέπεια.

«Υπηρετώ τη μαντάμ εδώ και πολλά χρόνια, μεσιέ. Με όλο τον σεβασμό, θα έλεγα πως την αγαπώ. Εάν δεν πίστευα ότι τη λατρεύετε όπως της αξίζει να λατρεύεται... ε, λοιπόν, μεσιέ, θα σας έκανα ευχαρίστως κομμάτια».

Ο Ραούλ γέλασε.

«Εύγε, Ελίζ! Είσαι πιστή φίλη και πρέπει να με εγκρίνεις, τώρα που σου είπα ότι η μαντάμ θα εγκαταλείψει τα πνεύματα».

Περίμενε ότι η ηλικιωμένη γυναίκα θα υποδεχόταν τη χαριτολογία του γελώντας, μα προς έκπληξή του εκείνη παρέμεινε σοβαρή.

«Κι αν υποθέσουμε, μεσιέ», είπε διστακτικά, «ότι τα πνεύματα δεν εγκαταλείψουν εκείνη;»

Ο Ραούλ την κοίταξε επίμονα.

«Ε; Τι θες να πεις;»

«Λέω», επανέλαβε η Ελίζ, «κι αν υποθέσουμε ότι τα πνεύματα δεν εγκαταλείψουν εκείνη;»

«Νόμιζα ότι δεν πίστευες στα πνεύματα, Ελίζ».

«Κι ούτε πιστεύω», είπε με πείσμα η Ελίζ. «Είναι ανοησία να πιστεύεις στα πνεύματα. Όμως...»

«Όμως τι;»

«Δυσκολεύομαι να το εξηγήσω, μεσιέ. Εγώ, βλέπετε, πίστευα ανέκαθεν ότι αυτά τα μέντιουμ, όπως αυτοαποκαλούνται, ήταν απλώς ξύπνιοι απατεώνες που εκμεταλλεύονταν τις δόλιες ψυχές που είχαν χάσει τους αγαπημένους τους. Αλλά η μαντάμ δεν είναι έτσι. Η μαντάμ είναι καλή. Η μαντάμ είναι τίμια και...»

Χαμήλωσε τη φωνή και μίλησε με δέος.

«Συμβαίνουν πράγματα. Δεν είναι κόλπα, συμβαίνουν πράγματα, κι αυτό είναι που φοβάμαι. Διότι γι' αυτό είμαι βέβαιη, μεσιέ... δεν είναι σωστό. Είναι ενάντια στη φύση και στον Πανάγαθο, και... κάποιος πρέπει να την πληρώσει».

Ο Ραούλ σκκώθηκε από την πολυθρόνα του, πλησίασε και τη χτύπησε στον ώμο.

«Ηρέμησε, καλή μου Ελίζ», είπε χαμογελώντας. «Βλέπεις, θα σου μεταφέρω ένα χαρμόσυνο μαντάτο. Σήμερα είναι η τελευταία απ' αυτές τις σεάνς. Από αύριο, τέρμα».

«Δηλαδή έχει και σήμερα;» ρώτησε καχύποπτα η ηλικιωμένη γυναίκα.

«Είναι η τελευταία, Ελίζ, η τελευταία».

Η Ελίζ κούνησε το κεφάλι απαρνήγορητη.

«Η μαντάμ δεν είναι σε κατάσταση...» πήγε να πει, μα οι λέξεις διακόπηκαν, η πόρτα άνοιξε και μια ψηλή ξανθιά γυναίκα μπήκε στην κάμαρα. Ήταν λυγερόκορμη, γεμάτη χάρη, με πρόσωπο Παρθένου του Μποτιτσέλι. Η όψη του Ραούλ φωτίστηκε και η Ελίζ αποσύρθηκε βιαστικά και διακριτικά.

«Σιμόν!»

Πήρε τα μεγάλα λευκά χέρια της στα δικά του και τα φίλησε ένα ένα. Εκείνη ψέλλισε το όνομά του πολύ σιγανά.

«Ραούλ, αγαπημένε μου...»

Της φίλησε πάλι τα χέρια κι έπειτα την κοίταξε επίμονα στο πρόσωπο.

«Σιμόν, πόσο χλομή είσαι! Η Ελίζ μου είπες ότι αναπαυόσουν. Δεν είσαι αδιάθετη, πολυαγαπημένη μου;»

«Όχι, όχι αδιάθετη...» Κόμπιασε.

Την οδήγησε στον καναπέ και κάθισε πλάι της.

«Πες μου, λοιπόν».

Το μέντιουμ χαμογέλασε αννά.

«Θα με περάσεις για χαζή», μουρμούρισε.

«Εγώ; Να σε περάσω για χαζή; Ποτέ».

Η Σιμόν τράβηξε το χέρι από τη λαβή του. Κάθισε τελείως ασάλευτη για μερικές στιγμές, κοιτώντας το χαλί. Έπειτα μίλησε με σιγανή, βιαστική φωνή.

«Φοβάμαι, Ραούλ».

Εκείνος περίμενε μια δυο στιγμές να συνεχίσει, μα καθώς εκείνη σώπαινε, της είπες ενθαρρυντικά:

«Ναι; Τι φοβάσαι;»

«Φοβάμαι απλώς... αυτό είναι όλο».

«Μα...»

Την κοίταξε σαστισμένος κι εκείνη έσπευσε να απαντήσει στο βλέμμα.

«Ναι, είναι παράλογο, ωστόσο αυτό ακριβώς αισθάνομαι. Φόβο, τίποτα περισσότερο. Δεν ξέρω τι φοβάμαι ή γιατί, μα με διακατέχει διαρκώς η ιδέα ότι κάτι... φριχτό πρόκειται να μου συμβεί».

Κάρφωσε το βλέμμα ευθεία μπροστά. Ο Ραούλ πέρασε τρυφερά το χέρι στους ώμους της.

«Μονάκριβή μου», είπες, «έλα, μην ενδίδεις. Ξέρω τι φταίει, Σιμόν, η κούραση, η φθορά της ζωής του μέντιουμ. Το μόνο που χρειάζεσαι είναι ξεκούραση· ξεκούραση και ησυχία».

Εκείνη τον κοίταξε με ευγνωμοσύνη.

«Ναι, Ραούλ, έχεις δίκιο. Αυτό χρειάζομαι, ξεκούραση και ησυχία».

Έκλεισε τα μάτια και έγειρε ελαφρώς στο μπράτσο του.

«Και ευτυχία», ψέλλισε ο Ραούλ στ' αυτί της.

Το μπράτσο του την τράβηξε κι άλλο κοντά του. Η Σιμόν, με τα μάτια ακόμα κλειστά, πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Ναι», μουρμούρισε, «ναι. Όταν τα μπράτσα σου μ' αγκαλιάζουν, νιώθω ασφαλής. Ξεχνάω τη ζωή μου... τη φριχτή ζωή του μέντιουμ. Ξέρεις πολλά, Ραούλ, μα ούτε εσύ ξέρεις τι σημαίνει αυτή η ζωή».

Ένωσε το σώμα της να σκληραίνει στην αγκαλιά του. Τα μάτια της άνοιξαν πάλι, κοιτώντας στην ευθεία.

«Κάθεσαι σε ένα καμαράκι στο σκοτάδι και περιμένεις, και το σκοτάδι είναι απαίσιο, Ραούλ, γιατί είναι το σκοτάδι της ερημιάς, του τίποτα. Παραδίνεσαι σκόπιμα σ' αυτό, για να χαθείς εντός του. Έπειτα από αυτό κανείς δεν ξέρει τίποτα, δε νιώθει τίποτα, αλλά με τα πολλά έρχεται η αργή, επώδυνη επιστροφή, το ζύπνημα απ' τον ύπνο, αλλά με τέτοια κούραση... τέτοια τρομερή κούραση».

«Ξέρω», μουρμούρισε ο Ραούλ. «Ξέρω».

«Τόση κούραση», ψέλλισε πάλι η Σιμόν.

Όλο το σώμα της θαρρείς είχε κρεμάσει, καθώς επαναλάμβανε τις λέξεις.

«Μα, είσαι θαυμάσια, Σιμόν».

Πήρε τα χέρια της στα δικά του, προσπαθώντας να την ξεσηκώσει, για να μοιραστεί τον ενθουσιασμό του.

«Είσαι μοναδική... το κορυφαίο μέντιουμ από καταβολής κόσμου».

Εκείνη έγνεψε αρνητικά, χαμογελώντας αμυδρά με τα λόγια του.

«Ναι, ναι», επέμεινε ο Ραούλ.

Έβγαλε δυο γράμματα από την τσέπη του.

«Δες εδώ, ένα γράμμα απ' τον καθηγητή Ρος, του Σαλπετριέρ, κι ένα απ' τον δόκτορα Ζενίρ στο Νανσί, που και οι δύο σε εκλιπαρούν να συνεχίσεις να τους δέχεσαι περιστασιακά».

«Αχ, όχι!»

Άξαφνα η Σιμόν σηκώθηκε με ένα τίναγμα.

«Δεν πρόκειται, δεν πρόκειται. Όλα αυτά πρέπει να τελειώσουν... οριστικά. Μου το υποσχέθηκες, Ραούλ».

Ο Ραούλ την κοιτούσε επίμονα, εμβρόντητος, καθώς εκείνη

έστεκε τρέμοντας, κοιτώντας τον σχεδόν σαν στριμωγμένο ζώο. Σηκώθηκε και πήρε το χέρι της.

«Ναι, ναι», είπε. «Σαφώς και τέλειωσε, κατανοτό. Μα είμαι τόσο περήφανος για σένα, Σιμόν, γι' αυτό κι ανέφερα τα γράμματα».

Εκείνη του έριξε μια κλεφτή λοξή ματιά όλο καχυποψία.

«Δεν είναι επειδή θες να ξανακάνω το μέντιουμ;»

«Όχι, όχι», είπε ο Ραούλ, «εκτός, ενδεχομένως, αν εσύ η ίδια το ήθελες, μόνο μια στο τόσο, γι' αυτούς τους παλιόφιλους...»

Εκείνη τον διέκοψε, μιλώντας αναστατωμένη.

«Όχι, όχι, ποτέ ξανά. Είναι επικίνδυνο, σου λέω. Το αισθάνομαι, ο κίνδυνος είναι μεγάλος».

Έσφιξε τα χέρια στο μέτωπό της προς στιγμήν κι έπειτα διέσχισε την κάμαρα ίσαμε το παράθυρο.

«Υποσχέσου μου πως δε θα το κάνω ποτέ ξανά», είπε, με πιο ήρεμη φωνή, γυρνώντας πίσω το κεφάλι.

Ο Ραούλ την ακολούθησε και απόθεσε τα μπράτσα του γύρω από τους ώμους της.

«Αγαπημένη μου», είπε τρυφερά, «σου υπόσχομαι ότι από αύριο δε θα ξαναδείς πελάτη».

Ένιωσε το ξαφνικό τίναγμά της.

«Σήμερα», ψέλλισε. «Αχ, ναι... είχα ξεχάσει τη μαντάμ Εξ».

Ο Ραούλ κοίταξε το ρολόι του.

«Θα φτάσει όπου να 'ναι. Ίσως, όμως, Σιμόν, αν δεν αισθάνεσαι καλά...»

Η Σιμόν μετά βίας έδειχνε να τον ακούει· ακολουθούσε τον δικό της ειρμό.

«Είναι... παράξενη γυναίκα, Ραούλ, πολύ παράξενη. Ξέρεις, σχεδόν μου φέρνει φρίκη».

«Σιμόν!»

Είχε έναν τόνο επίληξης η φωνή του, και τον ένιωσε μεμιάς.

«Ναι, ναι, ξέρω, είσαι τυπικός Γάλλος, Ραούλ. Για σένα η μπτέρα είναι ιερό πρόσωπο και είναι απονιά εκ μέρους μου να αισθάνομαι έτσι τη στιγμή που πενθεί τόσο βαριά για το νεκρό παιδί της».

Αλλά... δεν μπορώ να το εξηγήσω, είναι τόσο μεγαλόσωμη και μαύρη, και τα χέρια της... έχεις προσέξει ποτέ τα χέρια της, Ραούλ; Μεγάλα, δυνατά χέρια, σαν χέρια άντρα. Αχ!»

Αναρίγησε ελαφρώς κι έκλεισε τα μάτια. Ο Ραούλ τράβηξε το μπράτσο του και μίλησε σχεδόν ψυχρά.

«Ειλικρινά δε σε καταλαβαίνω, Σιμόν. Δεν μπορεί εσύ, ως γυναίκα, να νιώθεις οτιδήποτε εκτός από συμπόνια για μια άλλη γυναίκα, μια μητέρα που έχασε το μοναχοπαίδι της».

Η Σιμόν έκανε μια χειρονομία εκνευρισμού.

«Αχ, εσύ είσαι που δεν καταλαβαίνεις, φίλε μου! Αυτά τα πράγματα δεν ελέγχονται. Όταν την αντίκρισα πρώτη φορά, ένιωσα...»

Άπλωσε μ' ένα τίναγμα τα χέρια.

«Φόβο! Θυμάσαι ότι έκανα καιρό να τη δεχτώ ως πελάτισσα; Ένιωθα σίγουρη με κάποιον τρόπο πως θα μου έφερνε κακοτυχία».

Ο Ραούλ ανασήκωσε τους ώμους.

«Ενώ, στην πραγματικότητα, σου έφερε το ακριβώς αντίθετο», είπε ξερά. «Όλες οι σεάνς στέφθηκαν με τρομερή επιτυχία. Το πνεύμα της μικρής Αμελί μπόρεσε να σε ελέγξει μονομιás και όλες οι υλοποιήσεις ήταν εντυπωσιακές. Ο καθηγητής Ρος έπρεπε να 'χε παραστεί στην τελευταία».

«Υλοποιήσεις», είπε η Σιμόν χαμηλόφωνα. «Πες μου, Ραούλ... ξέρεις ότι δεν αντιλαμβάνομαι τίποτα απ' όσα συμβαίνουν όσο βρίσκομαι σε διάλειψη... αλλά είναι όντως τόσο θαυμάσιες οι υλοποιήσεις;»

Εκείνος έγνεψε όλο ενθουσιασμό.

«Στις πρώτες δυο τρεις συνεδρίες η μορφή του παιδιού ήταν ορατή σαν κάτι το ομιχλώδες», της εξήγησε, «αλλά στην τελευταία σεάνς...»

«Ναι;»

Της μίλησε πολύ σιγανά.

«Σιμόν, το κοριτσάκι που έστεκε εκεί ήταν ένα αληθινό πλάσμα, ένα παιδί με σάρκα και οστά. Μέχρι που την άγγιξα... αλλά βλέποντας ότι το άγγιγμα ήταν πολύ επώδυνο για σένα, δεν άφησα τη

μαντάμ Εξ να κάνει το ίδιο. Φοβόμουν ότι μπορεί να έχανε τον έλεγχο και να σου έκανε, ως εκ τούτου, καμιά ζημιά».

Η Σιμόν γύρισε πάλι προς το παράθυρο.

«Ήμουν τρομερά εξουθενωμένη όταν ξύπνησα», μουρμούρισε. «Ραούλ, είσαι βέβαιος... είσαι στ' αλήθεια βέβαιος πως όλα αυτά είναι σωστά; Ξέρεις τι πιστεύει η αγαπημένη μου γριούλα, η Ελίζ; Ότι έχω δοσοληψίες με τον διάβολο».

Γέλασε αμήχανα.

«Ξέρεις τι πιστεύω», είπε όλο σοβαρότητα ο Ραούλ. «Όταν μεταχειρίζεσαι το άγνωστο, πάντα υπάρχει κίνδυνος, αλλά ο σκοπός είναι ευγενής διότι πρόκειται για τον σκοπό της επιστήμης. Σ' όλο τον κόσμο υπήρξαν μάρτυρες της επιστήμης, πρωτοπόροι που πλήρωσαν το τίμημα ώστε άλλοι να ακολουθήσουν με ασφάλεια τα βήματά τους. Εδώ και δέκα χρόνια εργάζεσαι για λογαριασμό της επιστήμης, με κόστος μια τρομερή νευρική εξάντληση. Τώρα ο ρόλος σου έληξε, από σήμερα είσαι ελεύθερη να ευτυχήσεις».

Εκείνη του χαμογέλασε τρυφερά, έχοντας ανακτήσει τη γαλήνη της. Έπειτα ύψωσε βιαστικά τα μάτια στο ρολόι.

«Άργησε η μαντάμ Εξ», ψέλλισε. «Μπορεί να μην έρθει».

«Νομίζω ότι θα έρθει», είπε ο Ραούλ. «Το ρολόι σου πάει λίγο μπροστά, Σιμόν».

Η Σιμόν έκανε τον γύρο της κάμαρας, σιάζοντας ένα δυο διακοσμητικά.

«Αναρωτιέμαι... ποια να 'ναι αυτή η μαντάμ Εξ;» είπε. «Από πού κρατάει η σκούφια της, τι είδους άνθρωποι είναι οι δικοί της; Είναι παράξενο που δεν ξέρουμε τίποτα γι' αυτήν».

Ο Ραούλ σήκωσε τους ώμους.

«Οι περισσότεροι άνθρωποι κρατούν τα στοιχεία τους απόρρητα, ει δυνατόν, όταν πάνε σε μέντιουμ», επισήμανε. «Είναι θεμελιώδης προφύλαξη».

«Έτσι φαντάζομαι», συμφώνησε η Σιμόν νευρικά.

Ένα μικρό πορσελάνινο βάζο που κρατούσε γλίστρησε από τα

δάχτυλά της κι έγινε κομμάτια στα πλακάκια του τζακιού. Γύρισε απότομα προς τον Ραούλ.

«Βλέπεις», μουρμούρισε, «δεν είμαι ο εαυτός μου. Ραούλ, θα με θεωρούσες πολύ... πολύ δειλή, αν έλεγα στη μαντάμ Εξ ότι δεν μπορώ να τη δω σήμερα;»

Η επώδυνη κατάπληξη στην όψη του την έκανε να κοκκινίσει.

«Το υποσχέθηκες, Σιμόν...» άρχισε να λέει γλυκά.

Εκείνη κόλλησε στον τοίχο.

«Δε θα το κάνω, Ραούλ. Δε θα το κάνω».

Και πάλι αυτή η ματιά του, η τρυφερή επίπληξη, την έκανε να τραβηχτεί.

«Δε σκέφτομαι τα χρήματα, Σιμόν, αν και οφείλεις να συνειδητοποιήσεις ότι το ποσό που σου πρόσφερε η εν λόγω γυναίκα για την τελευταία συνεδρία ήταν ιλιγγιώδες... στ' αλήθεια ιλιγγιώδες».

Εκείνη τον διέκοψε απήφιστα.

«Υπάρχουν πράγματα πιο σημαντικά από τα λεφτά».

«Σαφώς και υπάρχουν», συμφώνησε εκείνος φιλικά. «Αυτό ακριβώς λέω. Σκέψου το... η γυναίκα αυτή είναι μητέρα, μητέρα που έχασε το μοναχοπαιδί της. Αν δεν είσαι στ' αλήθεια άρρωστη, αν όλο αυτό είναι ιδιοτροπία, μπορείς ν' αρνηθείς σε μια πλούσια γυναίκα ένα καπρίτσιο, αλλά μπορείς να αρνηθείς σε μια μητέρα μια στερνή ματιά του παιδιού της;»

Το μέντιουμ τίναξε τα χέρια μπροστά με απελπισία.

«Αχ, με βασανίζεις», ψέλλισε. «Και μολαταύτα έχεις δίκιο. Θα κάνω ότι θες, μα τώρα ξέρω τι φοβάμαι... τη λέξη *μητέρα*».

«Σιμόν!»

«Υπάρχουν ορισμένες πρωτόγονες, στοιχειώδεις δυνάμεις, Ραούλ. Οι πιο πολλές έχουν καταστραφεί από τον σύγχρονο πολιτισμό, αλλά η μητρότητα στέκει εκεί που έστεκε εξαρχής. Τα ζώα, οι άνθρωποι, όλα αντιδρούν με τον ίδιο, πανάρχαιο τρόπο. Δεν υπάρχει τίποτα στον κόσμο σαν την αγάπη της μητέρας για το παιδί της. Δε γνωρίζει νόμο, οίκτο, τολμά τα πάντα και συντρίβει ανηλεώς ό,τι σταθεί στον δρόμο της».

Σώπασε, ασθμαίνοντας ελαφρώς, κι έπειτα γύρισε προς το μέρος του με ένα βιαστικό, αφοπλιστικό χαμόγελο.

«Λέω ανοησίες σήμερα, Ραούλ. Το ξέρω».

Πήρε το χέρι της στο δικό του.

«Πέσε να πλαγιάσεις λίγο», την παρότρυνε. «Ξεκουράσου μέχρι να έρθει».

«Ωραία, λοιπόν». Του χαμογέλασε και βγήκε από την κάμαρα.

Ο Ραούλ έμεινε ένα δυο λεπτά χαμένος σε σκέψεις κι έπειτα πήγε ορμητικά στην πόρτα, την άνοιξε και διέσχισε τον μικρό διάδρομο. Πήγε σε μια κάμαρα στην άλλη του πλευρά, ένα καθιστικό πολύ παρόμοιο μ' αυτό που είχε αφήσει, όμως στο βάθος του είχε μια εσοχή, με μια μεγάλη πολυθρόνα στο μέσο της. Χοντρές μαύρες βελούδινες κουρτίνες ήταν κρεμασμένες ώστε να τραβιούνται και να αποκαλύπτουν την εσοχή. Η Ελίζ συγύριζε τον χώρο. Κοντά στην εσοχή τοποθέτησε δύο καρέκλες κι ένα στρογγυλό τραπέζακι. Πάνω του είχε ένα ντέφι, ένα κόρνο και μερικά χαρτιά και μολύβια.

«Τελευταία φορά», ψέλλισε η Ελίζ με βλοσυρή ικανοποίηση. «Αχ, μεσιέ, μακάρι να ξεμπέρδευε μια ώρα αρχύτερα».

Το διαπεραστικό ηλεκτρικό κουδούνισμα αντήχησε στο σπίτι.

«Να τη αυτή η θεόρατη σαν χωροφύλακας γυναίκα», συνέχισε η ηλικιωμένη υπηρέτρια. «Δεν μπορεί να πάει να προσευχηθεί αξιοπρεπώς για την ψυχή της κορούλας της σε μια εκκλησία και να ανάψει ένα κερί στην Παρθένο μας; Δεν ξέρει ο Πανάγαθος το καλύτερο για όλους μας;»

«Άνοιξε την πόρτα, Ελίζ», είπε κοφτά ο Ραούλ.

Εκείνη του έριξε μια ματιά, αλλά υπάκουσε. Σε ένα δυο λεπτά επέστρεψε συνοδεύοντας την επισκέπτρια.

«Θα πω στην κυρά μου πως ήρθατε, μαντάμ».

Ο Ραούλ πλησίασε κι έσφιξε το χέρι της μαντάμ Εξ. Τα λόγια της Σιμόν πλανήθηκαν στον νου του.

Τόσο μεγάλη και τόσο μαύρη.

Ήταν όντως μεγαλόσωμη γυναίκα και τα βαριά μαύρα ρούχα

του γαλλικού πένθους έμοιαζαν σχεδόν υπερβολικά στην περίπτωσή της. Η φωνή της, όταν μίλησε, ήταν πολύ μπάσα.

«Δυστυχώς καθυστέρησα λιγάκι, μεσιέ».

«Μερικά λεπτά μονάχα», είπε ο Ραούλ χαμογελώντας. «Η μαντάμ Σιμόν πλαгиάζει. Μετά λύπης μου σας μεταφέρω ότι δεν είναι καθόλου καλά. ... τρομερά νευρική και καταπονημένη».

Το χέρι της, που μόλις πήγαινε να τραβήξει, έσφιξε ξάφνου το δικό του σαν μέγκενη.

«Αλλά θα κάνει τη σεάνς;» ρώτησε απότομα, απαιτητικά.

«Α, ναι, μαντάμ».

Η μαντάμ Εξ έβγαλε έναν στεναγμό ανακούφισης και σωριάστηκε σε μια καρέκλα, χαλαρώνοντας ένα από τα χοντρά μαύρα βέλα που έπλεαν ολόγουρά της.

«Αχ, μεσιέ!» μουρμούρισε, «δε φαντάζεστε, δεν μπορείτε να συλλάβετε τι θαύμα, τι χαρά είναι αυτές οι σεάνς για μένα! Το κοριτσάκι μου! Η Αμελί μου! Να τη βλέπω, να την ακούω, ίσως ακόμα ακόμα... ναι, ενδεχομένως να μπορέσω να... να απλώσω το χέρι μου και να την αγγίξω».

Ο Ραούλ μίλησε βιαστικά κι αυταρχικά.

«Μαντάμ Εξ... πώς να το εξηγήσω... δεν πρέπει επ' ουδενί να κάνετε οτιδήποτε, παρεκτός σύμφωνα με τις ρητές μου οδηγίες, ειδάλλως ο κίνδυνος είναι σοβαρότατος».

«Εγώ κινδυνεύω;»

«Όχι, μαντάμ», είπε ο Ραούλ. «Το μέντιουμ. Πρέπει να καταλάβετε ότι τα φαινόμενα που συμβαίνουν εξηγούνται τρόπον τινά από την επιστήμη. Θα θέσω το ζήτημα απλούστατα, χωρίς να μεταχειριστώ τεχνικούς όρους. Το πνεύμα, για να εμφανιστεί, πρέπει να χρησιμοποιήσει την πραγματική σωματική ουσία του μέντιουμ. Έχετε δει τον αχνό που βγαίνει από τα χείλη του μέντιουμ. Αυτό το αέριο τελικώς στερεοποιείται και οικοδομεί το φυσικό ομοίωμα της σορού του πνεύματος. Όμως θεωρούμε πως αυτό το εκτόπλωμα είναι αυθεντική ουσία του μέντιουμ. Ελπίζουμε να το αποδείξουμε κάποια μέρα, με προσεκτική ζύγιση και άλλες εξετάσεις,

αλλά η μεγάλη δυσκολία είναι ο κίνδυνος και ο πόνος που διατρέχει το μέντιουμ ή όποιος χειρίζεται τα φαινόμενα. Αν κάποιος άρπαξε την υλοποίηση απότομα, μπορεί να προξενούσε τον θάνατο του μέντιουμ».

Η μαντάμ Εξ τον είχε ακούσει με προσήλωσιν.

«Πολύ ενδιαφέρον, μεσιέ. Πείτε μου, δε θα έρθει καιρός που η υλοποίηση θα είναι τόσο προηγμένη, που θα μπορεί να αποκοπεί από τον γονέα της, το μέντιουμ;»

«Αυτή είναι μια εξωφρενική εικασία, μαντάμ».

Εκείνη επέμεινε.

«Ωστόσο, βασισμένη στα δεδομένα, δεν είναι ανέφικτη.»

«Σήμερα είναι απολύτως ανέφικτη.»

«Όμως στο μέλλον, ίσως.»

Από την απάντηση τον έσωσε η είσοδος της Σιμόν εκείνη τη στιγμή. Έδειχνε νωθρή και χλομή, αλλά είχε εμφανώς ανακτήσει την αυτοκυριαρχία της. Πλησίασε κι έσφιξε το χέρι της μαντάμ Εξ, αν και ο Ραούλ πρόσεξε την αμυδρή ανατριχίλα που τη διέτρεξε τη στιγμή της χειραψίας.

«Μετά λύπης μου, μαντάμ, μαθαίνω ότι είστε αδιάθετη», είπε η μαντάμ Εξ.

«Δεν είναι τίποτα», είπε κάπως απότομα η Σιμόν. «Ν' αρχίσουμε.»

Πήγε στην εσοχή και κάθισε στην πολυθρόνα. Ξάφνου, ο Ραούλ ένιωσε ένα κύμα φόβου να τον διαπερνά.

«Δεν είσαι αρκετά δυνατή», ανέκραξε. «Καλύτερα να ακυρώσουμε τη σεάνς. Η μαντάμ Εξ θα δειξει κατανόηση.»

«Μεσιέ!»

Η μαντάμ Εξ σηκώθηκε αγανακτισμένη.

«Ναι, ναι, καλύτερα όχι, είμαι βέβαιος.»

«Η μαντάμ Σιμόν μού υποσχέθηκε μια τελευταία συνεδρία.»

«Πράγματι», συμφώνησε σιγανά η Σιμόν, «και είμαι προετοιμασμένη να τηρήσω την υπόσχεσή μου.»

«Σας κρατώ υπόλογη, μαντάμ», είπε η άλλη γυναίκα.

«Δεν αθετώ τον λόγο μου», είπε παγερά η Σιμόν. «Μη φοβάσαι,

Ραούλ», πρόσθεσε μειλίχια, «εξάλλου, είναι η τελευταία φορά... η τελευταία φορά, δόξα τω Θεώ».

Με ένα σινιάλο της ο Ραούλ έκλεισε τις χοντρές μαύρες κουρτίνες μπροστά από την εσοχή. Επιπλέον, άνοιξε τις κουρτίνες του παραθύρου και στον χώρο επικράτησε μισοσκοτάδο. Έδειξε μία απ' τις καρέκλες στη μαντάμ Εξ και ετοιμάστηκε να καθίσει στην άλλη. Η μαντάμ Εξ, ωστόσο, δίστασε.

«Με συγχωρείτε, μεσιέ, αλλά... κατανοώ ότι έχετε απόλυτη πίστη στην ακεραιότητά σας και σ' αυτήν της μαντάμ Σιμόν. Παρ' όλα αυτά, προκειμένου η μαρτυρία μου να έχει ακόμα μεγαλύτερη αξία, έλαβα το θάρρος να φέρω μαζί μου τούτο δω».

Από την τσάντα της έβγαλε ένα μακρύ, λεπτό σκoinί.

«Μαντάμ!» φώναξε ο Ραούλ. «Αυτό είναι προσβολή!»

«Προφύλαξη».

«Επαναλαμβάνω, είναι προσβολή!»

«Δεν καταλαβαίνω την ένστασή σας, μεσιέ», είπε ψυχρά η μαντάμ Εξ. «Εφόσον δεν πρόκειται για κόλπο, δεν έχετε να φοβάστε τίποτα».

Ο Ραούλ γέλασε χλευαστικά.

«Σας βεβαιώ ότι δεν έχω τίποτα να φοβηθώ, μαντάμ. Δέστε με και χειροπόδαρα, αν θέλετε».

Τα λόγια του δεν είχαν το επιθυμητό αποτέλεσμα, διότι η Μαντάμ Εξ απλώς μουρμούρισε απαθώς «Ευχαριστώ, μεσιέ» και προχώρησε προς το μέρος του με το τυλιγμένο σκoinί.

Ξάφνου η Σιμόν, πίσω από την κουρτίνα, έβγαλε μια κραυγή.

«Όχι, όχι, Ραούλ, μην την αφήσεις να το κάνει!»

Η μαντάμ Εξ γέλασε με περιφρόνηση.

«Η μαντάμ φοβάται», επισήμανε σαρκαστικά.

«Ναι, φοβάμαι».

«Θυμήσου τι λες, Σιμόν», φώναξε ο Ραούλ. «Η μαντάμ Εξ προφανώς έχει την εντύπωση πως είμαστε τσαρλατάνοι».

«Πρέπει να βεβαιωθώ», είπε ζοφερά η μαντάμ Εξ.

Επιδόθηκε μεθοδικά στο καθήκον, δένοντας σφιχτά τον Ραούλ στην καρέκλα του.

«Οφείλω να σας συγχαρώ για τους κόμπους σας, μαντάμ», σχολίασε ειρωνικά μόλις εκείνη τελείωσε. «Ικανοποιηθήκατε τώρα;»

Η μαντάμ Εξ δεν απάντησε. Έκανε τον γύρο της κάμαρας, παρατηρώντας με προσοχή την ξυλεπένδυση των τοίχων. Έπειτα κλείδωσε την πόρτα που έβγαζε στον διάδρομο, και, αφού πήρε το κλειδί, επέστρεψε στην καρέκλα της.

«Τώρα», είπε με μια φωνή απερίγραπτη, «είμαι έτοιμη».

Τα λεπτά κύλησαν. Πίσω από την κουρτίνα ο ήχος της ανάσας της Σιμόν βάρυνε κι έγινε ζορισμένος. Έπειτα έπαψε να ακούγεται τελείως και τον διαδέχτηκε μια σειρά από μουγκρητά. Ύστερα σώπασε ξανά για λίγο, ώσπου τη σιωπή διέκοψε το ντέφι με ένα απότομο κροτάλισμα. Το κόρνο σηκώθηκε από το τραπέζι και ρίχτηκε με φόρα στο πάτωμα. Ειρωνικά γέλια ακούστηκαν. Οι κουρτίνες της εσοχής σαν να τραβήχτηκαν λιγάκι, και η μορφή του μέντιουμ ίσα που ήταν ορατή μέσα από το άνοιγμα, με το κεφάλι να κρέμεται στο στήθος. Ξάφνου, η μαντάμ Εξ πήρε μια κοφτή ανάσα. Ένα ρυάκι ομίχλης σαν κορδέλα έβγαινε από το στόμα του μέντιουμ. Συμπυκνώθηκε κι άρχισε σταδιακά να παίρνει μορφή· τη μορφή μιας παιδούλας.

«Αμελί! Η μικρή μου Αμελί!»

Ο βραχνός ψίθυρος ακούστηκε από τα χείλη της μαντάμ Εξ. Η θολή μορφή συμπυκνώθηκε κι άλλο. Ο Ραούλ κοιτούσε σχεδόν σαν να μην πίστευε στα μάτια του. Ποτέ δεν είχε δει πιο πετυχημένη υλοποίηση. Τώρα, επρόκειτο σαφώς για αληθινό παιδί, ένα παιδί με σάρκα και οστά, που έστεκε μπρος τους.

«Maman!»

Μια απαλή παιδική φωνή.

«Παιδί μου!» φώναξε η μαντάμ Εξ. «Παιδί μου!»

Έκανε να σηκωθεί από την καρέκλα της.

«Προσοχή, μαντάμ!» φώναξε ο Ραούλ, σε επιφυλακή.

Η υλοποίηση βγήκε διστακτικά από τις κουρτίνες. Ένα κορίτσι στεκόταν εκεί με τα χέρια απλωμένα.

«Maman!»

«Αχ!» ανέκραξε η μαντάμ Εξ.

Και πάλι έκανε να σηκωθεί από την καρέκλα της.

«Μαντάμ», φώναξε ο Ραούλ φοβισμένος, «το μέντιουμ...»

«Πρέπει να την αγγίξω», φώναξε βραχνά η μαντάμ Εξ κι έκανε ένα βήμα προς τα μπρος.

«Καθίστε κάτω αμέσως!»

«Το μικρό μου... πρέπει να τ' αγγίξω».

«Μαντάμ, σας προστάζω, καθίστε κάτω!»

Σφάδαζε απελπισμένα να λυτερωθεί από τα δεσμά του, όμως η μαντάμ Εξ είχε κάνει καλή δουλειά· ήταν ανήμπορος. Μια φριχτή αίσθηση επικείμενης καταστροφής τον κατέκλυσε.

«Για όνομα του Θεού, μαντάμ, καθίστε!» φώναξε. «Σκεφτείτε το μέντιουμ!»

Η μαντάμ Εξ δεν του έδωσε σημασία. Ήταν λες και είχε μεταμορφωθεί. Η έκσταση και η ευτυχία ήταν ολοφάνερες στην όψη της. Το τεντωμένο χέρι της άγγιξε τη μικροκαμωμένη μορφή που έστεκε στο άνοιγμα της κουρτίνας. Το μέντιουμ έβγαλε ένα φριχτό βογκητό.

«Θεέ μου!» φώναξε ο Ραούλ. «Θεέ μου! Τι φρίκη! Το μέντιουμ...»

Η μαντάμ Εξ γύρισε προς το μέρος του με ένα άγριο γέλιο.

«Τι με νοιάζει το μέντιουμ;» αναφώνησε. «Θέλω το παιδί μου!»

«Είστε τρελή!»

«Το παιδί μου, σας λέω! Είναι δικό μου! Δικό μου! Σάρκα και αίμα μου! Η μικρή μου γύρισε απ' τον Άδη ζωντανή, ολοζώντανη».

Ο Ραούλ άνοιξε τα χείλη, μα δεν έβρισκε λέξεις. Ήταν φριχτή αυτή η γυναίκα! Ανελέπη, βάρβαρη, χαμένη στο πάθος της. Τα μωρουδιακά χείλη άνοιξαν και για τρίτη φορά η ίδια λέξη αντήχησε:

«Maman!»

«Έλα δω, μικρό μου!» φώναξε η μαντάμ Εξ.

Με μια απότομη κίνηση, άδραξε το παιδί στην αγκαλιά της. Από το πίσω μέρος της κουρτίνας ακούστηκε ένα παρατεταμένο ουρλιαχτό απόλυτου σπαραγμού.

«Σιμόν!» φώναξε ο Ραούλ. «Σιμόν!»

Είχε μια αφηρημένη συναίσθηση της μαντάμ ΕΞ – τον προσπέρασε τρέχοντας, ξεκλείδωσε την πόρτα και τα βήματά της χάθηκαν στις σκάλες.

Πίσω από την κουρτίνα ηκούσε ακόμα το φριχτό, τσιριχτό, παρατεταμένο ουρλιαχτό – που όμοιό του ο Ραούλ δεν είχε ξανακούσει. Έσβησε με έναν απαίσιο ήχο πνιγμού. Κι έπειτα ο γδούπος ενός σώματος που πέφτει...

Ο Ραούλ πάλευε σαν τρελός να λευτερωθεί από τα δεσμά του. Μες στη φρενιασμένη προσπάθειά του πέτυχε το ανέφικτο: έκοψε το σκοινί με τη δύναμή του και μόνο. Καθώς σηκωνόταν τρεκλίζοντας, η Ελίζ μπήκε ορμητικά, φωνάζοντας: «Μαντάμ!»

«Σιμόν!» φώναξε ο Ραούλ.

Χίμηξαν μαζί και άνοιξαν την κουρτίνα.

Ο Ραούλ έκανε πίσω παραπατώντας.

«Θεέ μου!» ψέλλισε. «Κόκκινη... κατακόκκινη...»

Η φωνή της Ελίζ ακούστηκε από πίσω του, αγριεμένη και τρεμάμενη.

«Πάει, λοιπόν, η μαντάμ. Όλα τέλειωσαν. Μα, πείτε μου, μεσιέ, τι συνέβη; Για ποιον λόγο η μαντάμ συρρικνώθηκε τελείως... γιατί είναι μισή από το μέγεθός της; Τι συνέβη εδώ μέσα;»

«Δεν ξέρω», είπε ο Ραούλ.

Η φωνή του υψώθηκε, έγινε ουρλιαχτό.

«Δεν ξέρω. Δεν ξέρω. Αλλά νομίζω... ότι τρελαίνομαι... Σιμόν! Σιμόν!»

Αμυδρά, σαν μέσα σε καθρέφτη

Δεν έχω εξήγηση γι' αυτή την ιστορία. Δεν έχω θεωρίες γύρω από το τι προκάλεσε τι. Είναι απλά κάτι που... συνέβη.

Παρ' όλα αυτά, καμιά φορά αναρωτιέμαι τι θα είχε γίνει αν τότε είχα αντιληφθεί τη μία ουσιώδη λεπτομέρεια που δεν εκτίμησα παρά μόνο τόσα χρόνια αργότερα. Αν την είχα αντιληφθεί –τι να πω–, υποθέτω πως θα είχε αλλάξει τελειώς η πορεία τριών ζωών. Και για κάποιον λόγο, αυτή η σκέψη είναι ιδιαίτερα τρομακτική.

Για να πιάσω την ιστορία από την αρχή πρέπει να γυρίσω στο καλοκαίρι του 1914, λίγο πριν από τον πόλεμο, όταν κατέβηκα στο Μπάτζγουορθι με τον Νιλ Κάρσλεϊκ. Θα έλεγα πως ο Νιλ ήταν περρίπου ο καλύτερος φίλος μου. Είχα γνωρίσει και τον αδελφό του Άλαν, μα όχι τόσο καλά. Τη Σίλβια, την αδελφή τους, δεν την είχα γνωρίσει ποτέ. Ήταν δύο χρόνια μικρότερη του Άλαν και τρία χρόνια μικρότερη του Νιλ. Δύο φορές, όσο ήμασταν συμμαθητές, είχα σχεδιάσει να περάσω ένα μέρος των διακοπών με τον Νιλ στο Μπάτζγουορθι, και δύο φορές κάτι είχε προκύψει. Έτσι, λοιπόν, κατέληξα να δω για πρώτη φορά το σπίτι του Νιλ και του Άλαν στα είκοσι τρία μου.

Επρόκειτο να μαζευτεί αρκετά μεγάλη παρέα. Η αδελφή του Νιλ, η Σίλβια, μόλις είχε αρραβωνιαστεί έναν τύπο που λεγόταν Τσαρλς Κρόουλι. Από ό,τι είχε πει ο Νιλ, ήταν αρκετά μεγαλύτερός της, μα απόλυτα αξιοπρεπής άνθρωπος και αρκετά ευκατάστατος.

Θυμάμαι πως φτάσαμε γύρω στις επτά το απόγευμα. Όλοι είχαν πάει στο δωμάτιό τους για να αλλάξουν για το δείπνο. Ο Νιλ με πήγε στο δικό μου. Το Μπάτζγουορθι ήταν ένα ελκυστικό, απέραντο παλιό σπίτι. Του είχαν γίνει γενναιόδωρες αλλαγές στους τελευταίους τρεις αιώνες και ήταν γεμάτο σκαλάκια που ανεβοκατέβαιναν, αλλά και αναπάντεχες σκάλες. Ήταν από τα σπίτια στα οποία δυσκολεύεται κανείς να βρει τον προσανατολισμό του. Θυμάμαι πως ο Νιλ υποσχέθηκε να περάσει να με πάρει όταν θα κατέβαινε για το δείπνο. Εγώ ένιωθα κάπως ντροπαλός στην προοπτική να γνωρίσω τους δικούς του για πρώτη φορά. Θυμάμαι να λέω γελώντας ότι ήταν από τα σπίτια στα οποία περιμένει κανείς να βρει φαντάσματα στους διαδρόμους, κι εκείνος απάντησε ανέμελα ότι είχε την αίσθηση πως λεγόταν ότι το σπίτι ήταν στοιχειωμένο, μα κανείς τους δεν είχε δει ποτέ τίποτα, και δεν ήξερε καν ποια μορφή θα έπαιρνε το υποτιθέμενο φάντασμα.

Έπειτα έφυγε βιαστικός κι εγώ άρχισα να σκαλίζω τις βαλίτσες μου αναζητώντας τα βραδινά μου ρούχα. Η οικογένεια Κάρσλεϊκ δεν ήταν ευκατάστατη· είχαν κρατήσει το παλιό σπιτικό τους, μα δεν είχαν υπηρέτες για να ανοίξουν τις βαλίτσες μας ή να μας βοηθήσουν.

Είχα φτάσει, λοιπόν, στο στάδιο στο οποίο έδενα τη γραβάτα μου. Είχα σταθεί μπροστά στον καθρέφτη. Έβλεπα το πρόσωπο και τους ώμους μου και πιο πίσω τον τοίχο του δωματίου, έναν απλό τοίχο τον οποίο διέκοπτε στη μέση μια πόρτα, και τη στιγμή που τακτοποιούσα επιτέλους τη γραβάτα μου πρόσεξα ότι η πόρτα άνοιγε.

Δεν ξέρω γιατί δε γύρισα, νομίζω πως αυτό θα ήταν το φυσιολογικό· δεν το έκανα, πάντως. Απλώς κοίταξα την πόρτα να ανοίγει αργά, και όσο άνοιγε είδα το δωμάτιο από πίσω.

Ήταν μια κρεβατοκάμαρα –ένα δωμάτιο μεγαλύτερο από το δικό μου– που είχε δύο κρεβάτια, και ξαφνικά ένιωσα την ανάσα μου να κόβεται.

Επειδή στα πόδια του ενός κρεβατιού βρισκόταν μια κοπέλα και γύρω από τον λαιμό της υπήρχαν δυο ανδρικά χέρια κι ο άνδρας

την έκανε να γείρει πίσω αργά και βίαια και ταυτόχρονα έσφιγγε τον λαιμό της, ώστε να τη στραγγαλίζει αργά.

Δεν υπήρχε η παραμικρή πιθανότητα λάθους. Αυτό που είδα ήταν ξεκάθαρο. Αυτό που συνέβαινε ήταν δολοφονία.

Έβλεπα ξεκάθαρα το πρόσωπο της κοπέλας, τα κατάξανθα μαλλιά, την έντρομη αγωνία του όμορφου προσώπου της που γέμιζε σιγά σιγά με αίμα. Από τον άνδρα έβλεπα την πλάτη, τα χέρια, και μια ουλή που κατέβαινε την αριστερή πλευρά του προσώπου του προς τον αυχένα.

Μου πήρε αρκετή ώρα να τα πω, αλλά στην πραγματικότητα είχαν περάσει μόλις μια-δυο στιγμές που κοιτούσα εμβρόντητος. Έπειτα γύρισα να σώσω την κοπέλα...

Και στον τοίχο πίσω μου, στον τοίχο που φαινόταν μέσα στον καθρέφτη, υπήρχε μόνο μια βικτοριανή ντουλάπα από μασόνι. Δεν υπήρχε ανοιχτή πόρτα – ούτε βίαιη σκηνή. Γύρισα ξανά στον καθρέφτη απότομα. Αντανακλούσε μόνο την ντουλάπα...

Πέρασα τα χέρια μπροστά από τα μάτια μου. Έπειτα πετάχτηκα στην άλλη άκρη του δωματίου και προσπάθησα να τραβήξω εμπρός την ντουλάπα, κι εκείνη τη στιγμή ο Νιλ μπήκε από την άλλη πόρτα, από τον διάδρομο, και με ρώτησε τι διάβολο έκανα.

Σίγουρα σκέφτηκε ότι μάλλον είχα παλαβώσει, γιατί γύρισα προς το μέρος του και τον ρώτησα έντονα αν υπήρχε πόρτα πίσω από την ντουλάπα. Είπε ότι ναι, υπήρχε μια πόρτα που οδηγούσε στο διπλανό δωμάτιο. Τον ρώτησα ποιος έμενε στο διπλανό δωμάτιο κι εκείνος απάντησε πως ήταν ένα ζευγάρι που λεγόταν Όλνταμ – ένας συνταγματάρχης Όλνταμ και η σύζυγός του. Τότε ρώτησα αν η κυρία Όλνταμ είχε πολύ ξανθά μαλλιά κι όταν ο Νιλ απάντησε ξερά ότι ήταν μελαχρινή, άρχισα να συνειδητοποιώ ότι μάλλον είχα γίνει ρεζίλι. Προσπάθησα να συνέλθω, βρήκα μια αδέξια δικαιολογία κι έπειτα κατεβήκαμε μαζί. Σκέφτηκα ότι σίγουρα είχα κάποιου είδους παραίσθηση, και γενικά ένιωσα να ντρέπομαι αρκετά, σαν να ήμουν κάπως ηλίθιος.

Και τότε... και τότε ο Νιλ είπτε: «Από δω η αδελφή μου, Σίλβια»,

και βρέθηκα να κοιτώ το υπέροχο πρόσωπο της κοπέλας που μόλις είχα δει να στραγγαλίζεται μέχρι θανάτου... και στη συνέχεια γνώρισα τον αρραβωνιαστικό της, έναν ψηλό, μελαχρινό άνδρα *με μια ουλή που κατέβαινε στο αριστερό μέρος του προσώπου του.*

Ωραία, λοιπόν, αυτό ήταν. Θα ήθελα να σκεφτείτε και να πείτε τι θα κάνατε στη θέση μου. Είχα μπροστά μου την κοπέλα –ίδια κι απaráλλακτη– και δίπλα της τον άνδρα που είχα δει να την πνίγει – κι επρόκειτο να παντρευτούν σε έναν μήνα περίπου...

Είχα δει ή όχι ένα προφητικό όραμα του μέλλοντος; Άραγε θα κατέβαινε η Σίλβια με τον σύζυγό της να μείνουν εδώ κάποια στιγμή, θα τους έδιναν εκείνο το δωμάτιο (τον καλύτερο ξενώνα) και η σκηνή που είχα δει θα γινόταν ζοφερή πραγματικότητα;

Τι έπρεπε να κάνω εγώ; *Μπορούσα* να κάνω κάτι; Θα με πίστευε κανείς; Ο Νιλ ή η ίδια η κοπέλα... Θα με πίστευαν;

Σκέφτηκα και ξανασκέφτηκα το θέμα στη διάρκεια της εβδομάδας που πέρασα εκεί. Να μιλήσω ή να μη μιλήσω; Και σχεδόν αμέσως εμφανίστηκε μία ακόμα επιπλοκή. Βλέπετε, ερωτεύτηκα τη Σίλβια Κάρσλεϊκ από την πρώτη στιγμή που την είδα... Την ήθελα περισσότερο από καθετί στον κόσμο... Και, κατά κάποιον τρόπο, αυτό μου έδωσε τα χέρια.

Κι όμως, αν δεν έλεγα τίποτα, η Σίλβια θα παντρευόταν τον Τσαρλς Κρόουλι και ο Κρόουλι θα τη σκότωνε...

Κι έτσι, μια μέρα πριν φύγω, της τα ξεφούρνισα όλα. Είπα ότι σίγουρα θα με θεωρούσε ανισόρροπο ή κάτι τέτοιο, μα της ορκίστηκα με κάθε επισημότητα ότι τα είχα δει όλα όπως ακριβώς της τα αφηγήθηκα. Είπα ότι πίστευα πως αν ήταν αποφασισμένη να παντρευτεί τον Τσαρλς Κρόουλι, όφειλα να της μιλήσω για την παράξενη εμπειρία μου.

Με άκουσε πολύ ήσυχα. Στα μάτια της υπήρχε κάτι που δεν καταλάβαινα. Δε θύμωσε καθόλου. Όταν τελείωσα, απλά με ευχαρίστησε σοβαρή. Εγώ επαναλάμβανα διαρκώς, σαν τον ηλίθιο: «Το είδα. Το είδα πραγματικά», κι εκείνη είπε: «Αφού το λες, είμαι βέβαιη πως το είδες. Σε πιστεύω».

Τέλος πάντων, το αποτέλεσμα ήταν ότι έφυγα χωρίς να ξέρω αν είχα κάνει το σωστό ή μια μεγάλη ανοησία, και μία εβδομάδα αργότερα η Σίλβια διέλυσε τον αρραβώνα της με τον Τσαρλς Κρόουλι.

Στη συνέχεια ήρθε ο πόλεμος και δεν είχαμε πολύ χρόνο να σκεφτούμε οτιδήποτε άλλο. Μια-δυο φορές, όταν είχα άδεια, συνάντησα τη Σίλβια, αλλά την απέφευγα όσο τον δυνατόν περισσότερο.

Την αγαπούσα και την ήθελα όσο ποτέ, αλλά για κάποιον λόγο ένιωθα ότι δεν έπρεπε να παίζω το παιχνίδι. Εξαιτίας μου είχε διαλύσει τον αρραβώνα με τον Κρόουλι, κι εγώ έλεγα διαρκώς στον εαυτό μου πως ο μόνος τρόπος να δικαιολογήσω την πράξη στην οποία είχα προβεί ήταν να κάνω τη στάση μου απόλυτα αδιάφορη απέναντί της.

Έπειτα, το 1916, ο Νιλ σκοτώθηκε κι έπεσε σε εμένα ο κλήρος να μιλήσω στη Σίλβια για τις τελευταίες του στιγμές. Μετά από αυτό ήταν αδύνατο να παραμείνουν φιλικές οι σχέσεις μας. Η Σίλβια λάτρευε τον Νιλ κι εκείνος ήταν ο καλύτερος φίλος μου. Ήταν γλυκιά, αξιολάτρευτα γλυκιά στη θλίψη της. Μετά βίας κατάφερα να κρατήσω τη γλώσσα μου κι όταν έφυγα ξανά, προσευχόμενοι να έρθει μια σφαίρα και να δώσει τέλος στην αξιοθρήνητη εκείνη υπόθεση. Δεν άξιζε να ζω τη ζωή μου χωρίς τη Σίλβια.

Καμία σφαίρα, όμως, δεν έγραφε το όνομά μου. Μία παραλίγο να με πετύχει κάτω από το δεξί αυτί και άλλη μία εξοστρακίστηκε από μια ταμπακίερα στην τσέπη μου, μα εγώ βγήκα σώος. Ο Τσαρλς Κρόουλι σκοτώθηκε στη μάχη στις αρχές του 1918.

Για κάποιον λόγο αυτό έκανε τη διαφορά. Γύρισα πίσω το φθινόπωρο του 1918, λίγο πριν από την Ανακωχή, και πήγα κατευθείαν στη Σίλβια και της είπα ότι την αγαπώ. Δεν είχα πολλές ελπίδες ότι θα ανέπτυσσε αισθήματα για εμένα αμέσως, γι' αυτό έμεινα εμβρόντητος όταν εκείνη με ρώτησε γιατί δεν της το είχα πει νωρίτερα. Τραύλισα κάτι σχετικά με τον Κρόουλι κι εκείνη είπε: «Μα γιατί νόμισες ότι διέλυσα τον αρραβώνα;» κι έπειτα μου είπε ότι με είχε ερωτευτεί όπως κι εγώ εκείνη – από την πρώτη στιγμή.

Της είπα πως πίστευα ότι είχε διαλύσει τον αρραβώνα εξαιτίας

της ιστορίας που της είχα πει κι εκείνη γέλασε περιφρονητικά και είπε ότι αν τον αγαπούσε δε θα έδειχνε τέτοια δειλία, και μιλήσαμε ξανά για το παλιό μου όραμα και συμφωνήσαμε ότι ήταν αλλόκοτο, μα τίποτα περισσότερο.

Τώρα, λοιπόν, δεν έχω πολλά να πω για αρκετό από το επόμενο διάστημα μετά από όλα αυτά. Η Σίλβια κι εγώ παντρευθήκαμε και ήμασταν πολύ ευτυχισμένοι. Συνειδητοποίησα, όμως, μόλις έγινε πραγματικά δική μου, ότι δεν ήμουν ο καλύτερος σύζυγος. Την αγαπούσα με μεγάλη αφοσίωση, αλλά ζήλευα, ζήλευα παράλογα όποιον δεχόταν έστω κι ένα της χαμόγελο. Στην αρχή φάνηκε να τη διασκεδάζει, μάλιστα νομίζω ότι της άρεσε κάπως. Αποδείκνυε, τουλάχιστον, πόσο αφοσιωμένος ήμουν.

Εγώ, πάλι, συνειδητοποίησα απόλυτα κι αλάνθαστα ότι δε γελοιοποιούμουν απλά, αλλά και ότι έθετα σε κίνδυνο όλη τη γαλήνη και την ευτυχία της κοινής μας ζωής. Το καταλάβαινα, όπως λέω, αλλά δεν μπορούσα να αλλάξω. Κάθε φορά που η Σίλβια λάμβανε ένα γράμμα που δε μου έδειχνε, αναρωτιόμουν από ποιον ήταν. Αν γελούσε και μιλούσε με οποιονδήποτε άνδρα, καταλάβαινα ότι κατσούφιαζα και άρχιζα να επαγρυπνώ.

Στην αρχή, όπως είπα, η Σίλβια με περιγελούσε. Της φαινόταν ένα πελώριο αστείο. Έπειτα το αστείο άρχισε να μην της φαίνεται τόσο διασκεδαστικό. Στο τέλος έπαψε να της φαίνεται αστείο γενικότερα...

Και σιγά σιγά άρχισε να αποτραβιέται από κοντά μου. Όχι από φυσικής άποψης, αλλά άρχισε να τραβά τα μυστικά του μυαλού της από εμένα. Δεν ήξερα πια ποιες ήταν οι σκέψεις της. Ήταν καλοσυνάτη αλλά θλιμμένη, σαν να βρισκόταν πολύ μακριά.

Σταδιακά συνειδητοποίησα ότι δε με αγαπούσε πια. Η αγάπη της είχε πεθάνει και την είχα σκοτώσει εγώ...

Το επόμενο βήμα ήταν αναπόφευκτο: κατάλαβα ότι το περίμενα – το έτρεμα...

Τότε μπήκε στη ζωή μας ο Ντέρεκ Γουέινραϊτ. Είχε όλα όσα δεν είχα εγώ. Είχε κοφτερό μυαλό και πνευματώδη γλώσσα. Επίσης,

ήταν ευπαρουσίαστος και –αναγκάζομαι να παραδεχτώ– πολύ καλό παιδί. Αμέσως μόλις τον είδα, σκέφτηκα: «Αυτός ο άνδρας είναι ό,τι πρέπει για τη Σίλβια...»

Εκείνη το πολέμησε. Ξέρω ότι πάσχισε... μα εγώ δεν τη βοήθησα. Δεν μπορούσα. Είχα περιχαρακωθεί στη σκυθρωπή, βλοσυρή επιφυλακτικότητά μου. Υπέφερα απίστευτα και δεν μπορούσα να κάνω το παραμικρό για να σωθώ. Δεν τη βοήθησα. Έσπρωξα τα πράγματα προς το χειρότερο. Μια μέρα ξέσπασα πάνω της – μια αλληλουχία άγριων, αδικαιολόγητων ύβρεων. Κόντευα να τρελαθώ από τη ζήλια και τη δυστυχία. Τα πράγματα που είπα ήταν σκληρά κι αναληθή και όσο τα έλεγα καταλάβαινα πόσο σκληρά κι αναληθή ήταν. Κι όμως, ένιωσα μια άγρια ευχαρίστηση λέγοντάς τα...

Θυμάμαι τη Σίλβια να κοκκινίζει και να μαζεύεται...

Την είχα οδηγήσει στα όρια των αντοχών της.

Τη θυμάμαι να λέει: «Δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτό...»

Όταν γύρισα στο σπίτι εκείνο το βράδυ, το βρήκα άδειο... άδειο. Υπήρχε ένα σημείωμα, με τον απόλυτα παραδοσιακό τρόπο.

Έλεγε ότι με εγκαταλείπει οριστικά. Θα κατέβαινε στο Μπάτζγουορθι για μια-δυο μέρες. Στη συνέχεια θα πήγαινε στον μοναδικό άνθρωπο που την αγαπούσε και τη χρειαζόταν. Έπρεπε να το εκλάβω ως οριστικό.

Υποθέτω πως μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχα πιστέψει πραγματικά τις ίδιες μου τις υποψίες. Αυτή η ασπρόμαυρη επιβεβαίωση των χειρότερων φόβων μου με έκανε να χάσω τα λογικά μου από την οργή. Την ακολούθησα ως το Μπάτζγουορθι όσο πιο γρήγορα πήγαινε το αυτοκίνητό μου.

Θυμάμαι πως η Σίλβια μόλις είχε αλλάξει για το δείπνο, όταν όρμησα στο δωμάτιο. Ακόμα βλέπω το πρόσωπό της, ξαφνιασμένο, όμορφο, φοβισμένο.

Είπα: «Μόνο εγώ θα σε έχω, κανείς άλλος. Κανείς».

Κι έπιασα τον λαιμό της, τον έσφιξα και την ανάγκασα να γείρει προς τα πίσω.

Και ξαφνικά είδα την αντανάκλασή μας στον καθρέφτη. Η Σίλβια

πνιγόταν κι εγώ τη στραγγάλιζα, και στο μάγουλό μου υπήρχε η ουλή, εκεί όπου είχε περάσει ξυστά η σφαίρα κάτω από το δεξί αυτί.

Όχι, δεν τη σκότωσα. Εκείνη η ξαφνική αποκάλυψη με παρέλυσε και χαλάρωσα τη λαβή και την άφησα να γλιστρήσει στο πάτωμα...

Και τότε κατέρρευσα κι εκείνη με παρηγόρησε... Ναι, με παρηγόρησε.

Της είπα τα πάντα, κι εκείνη μου είπε πως με τη φράση «στον μοναδικό άνθρωπο που την αγαπούσε και τη χρειαζόταν» εννοούσε τον αδελφό της, τον Άλαν... Εκείνο το βράδυ ανοίξαμε την καρδιά μας και νομίζω πως, από εκείνη τη στιγμή, δεν απομακρυνθήκαμε ποτέ ο ένας από τον άλλον...

Είναι συγκλονιστικό να έχει κανείς για συνοδεία στη ζωή μια τέτοια σκέψη – ότι, αν δεν ήταν η χάρη του θεού κι ένας καθρέφτης, θα μπορούσε να είχε γίνει δολοφόνος...

Ένα πράγμα, πάντως, πέθανε εκείνο το βράδυ, ο δαίμονας της ζήλιας που με είχε καταλάβει εδώ και τόσο καιρό...

Καμιά φορά, όμως, αναρωτιέμαι, αν δεν είχα κάνει εκείνο το αρχικό λάθος, την ουλή στο *αριστερό* μάγουλο όταν στην πραγματικότητα ήταν στο *δεξί* και στον καθρέφτη φαινόταν ανάποδα... Θα ήμουν τόσο βέβαιος ότι ο άνδρας ήταν ο Τσαρλς Κρόουλι; Θα είχα προειδοποιήσει τη Σίλβια; Θα με είχε παντρευτεί ή θα είχε παντρευτεί εκείνον;

Ή μήπως παρελθόν και παρόν είναι ένα;

Εγώ είμαι απλός άνθρωπος, δεν έχω αξίωση να καταλαβαίνω τέτοια πράγματα, όμως είδα αυτό που είδα, κι εξαιτίας αυτού που είδα η Σίλβια κι εγώ είμαστε μαζί, κατά την παλιομοδίτικη έκφραση, μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος, ίσως κι ακόμα πιο πέρα...

SOS

A!», είπε ο κύριος Ντίνσμιντ ευχαριστημένος.
Έκανε πίσω και επιθεώρησε το στρογγυλό τραπέζι με επιδοκμασία. Το φως του τζακιού έλαμπε στο τραχύ λευκό τραπεζομάντιλο, στα μαχαιροπίρουνα και τα υπόλοιπα αντικείμενα.

«Είναι... είναι όλα έτοιμα;» ρώτησε η κυρία Ντίνσμιντ διστακτικά. Ήταν μια μικροκαμωμένη, ξέθωρη γυναίκα, με άχρωμο πρόσωπο, αραιά μαλλιά, χτενισμένα προς τα πίσω, και χαρακτήρα μονίμως αγχωμένο.

«Όλα έτοιμα», είπε ο σύζυγός της με μια αγριωπή φιλικότητα.

Ήταν μεγαλόσωμος άντρας, με κυρτούς ώμους και πλατύ, κόκκινο πρόσωπο. Είχε μικρά γουρουνίσια μάτια που έλαμπαν κάτω από τα θαμνώδη φρύδια του, και ένα μεγάλο, άτριχο διπλοσάγονο.

«Λεμονάδα;» πρότεινε η κυρία Ντίνσμιντ σχεδόν ψιθυρίζοντας. Ο άντρας της έγνεψε αρνητικά.

«Τσάι. Πολύ καλύτερο από κάθε άποψη. Κοίτα τι καιρό κάνει, όλο βροχή κι αέρα. Ένα ωραίο ζεστό τσαγάκι είναι ό,τι χρειάζεται για το δείπνο μια τέτοια βραδιά».

Πετάρισε τα βλέφαρα κωμικά κι έπειτα βάλθηκε πάλι να μελετά το τραπέζι.

«Ένα ωραίο πιάτο με αυγά, κρύο κορν μπιφ και ψωμί με τυρί. Αυτά θέλω για δείπνο. Οπότε, πήγαινε να το ετοιμάσεις, μπτέρα. Η Σάρλοτ είναι στην κουζίνα και περιμένει να σε βοηθήσει».

Η κυρία Ντίνσμιντ σπκώθηκε τυλίγοντας προσεκτικά το κουβάρι του πλεξίματος.

«Μεγάλωσε κι ομόρφυνε», μουρμούρισε. «Σκέτη γλύκα έχει γίνει».

«Α!» είπε ο κύριος Ντίνσμιντ. «Φτυστή η μαμά της! Οπότε τράβα και μη χασομεράς άλλο».

Για κάνα δυο λεπτά έκανε τον γύρο του χώρου σιγοτραγουδώντας. Σε μια στιγμή πλησίασε το παράθυρο και κοίταξε έξω.

«Άγιος καιρός», μονολόγησε. «Μάλλον απίθανο να έχουμε επισκέπτες απόψε».

Έπειτα, βγήκε κι αυτός από την κάμαρα.

Κάνα δεκάλεπτο μετά η κυρία Ντίνσμιντ μπήκε κρατώντας ένα πιάτο με αυγά τηγαντά. Οι δυο κόρες της ακολούθησαν, φέρνοντας τις υπόλοιπες προμήθειες. Τέλος, ήρθαν ο κύριος Ντίνσμιντ και ο γιος του ο Τζόνι. Ο πατέρας κάθισε στην κεφαλή του τραπεζιού.

«Και για όσα θα λάβουμε... και τα λοιπά», είπε με τόνο κωμικό. «Και να ευλογεί τον άνθρωπο που πρωτοσκέφτηκε τις κονσέρβες. Τι θα κάναμε, πολύ θα 'θελα να 'ξερα, εδώ στην ερημιά, αν δεν είχαμε κάθε τόσο μια κονσέρβα για φαϊ, όταν ο χασάπης ξενά να περάσει για την εβδομαδιαία παραγγελία».

Εν συνεχεία τεμάχισε με δεξιότητα το κορν μπιφ.

«Είμαι περίεργη ποιος σκέφτηκε να χτίσει ένα σπίτι σαν αυτό στη μέση του πουθενά», είπε η κόρη του η Μάγκνταλεν. «Δε βλέπουμε άνθρωπο».

«Όντως», είπε ο πατέρας της. «Ψυχή».

«Δεν καταλαβαίνω πώς σου ήρθε και τ' αγόρασες, πατέρα», είπε η Σάρλοτ.

«Δεν καταλαβαίνεις, κορίτσι μου; Είχα τους λόγους μου... είχα τους λόγους μου».

Το βλέμμα του αναζήτησε στα κλεφτά το βλέμμα της γυναίκας του, μα εκείνη συνοφρυώθηκε.

«Και είναι και στοιχειωμένο», είπε η Σάρλοτ. «Δε θα κοιμόμουν μόνη μου εδώ για όλα τα λεφτά του κόσμου».

«Ένα μάτσο ανοησίες», είπε ο πατέρας της. «Είδες ποτέ τίποτα; Για σύνελθε».

«Μπορεί να μην είδα κάτι, αλλά...»

«Αλλά τι;»

Η Σάρλοτ δεν αποκρίθηκε, μα ανατρίχιασε λιγάκι. Ένα μεγάλο κύμα βροχής έπεφτε με φόρα στο τζάμι και η κυρία Ντίνσμιντ άφησε ένα κουτάλι να πέσει κουδουνίζοντας στον δίσκο.

«Δε φαντάζομαι να φοβάσαι, μητέρα;» είπε ο κύριος Ντίνσμιντ. «Μια νυχτερινή κακοκαιρία, αυτό είναι όλο. Μην ανησυχείς, είμαστε ασφαλείς εδώ, πλάι στο τζάκι μας, και κανείς απέξω δε θα μας ενοχλήσει. Βασικά, θα ήταν θαύμα αν μας ενοχλούσε κανείς. Και θαύματα δε γίνονται. Όχι», πρόσθεσε σαν να μονολογούσε, με μια αλλόκοτη ικανοποίηση. «Θαύματα δε γίνονται».

Μόλις τα λόγια βγήκαν από τα χείλη του, ακούστηκε ένα ξαφνικό χτύπημα στην πόρτα. Ο κύριος Ντίνσμιντ έμεινε ασάλευτος, σαν να είχε πετρώσει.

«Τι, στο καλό, είναι αυτό;» ψέλλισε, και το σαγόνι του κρέμασε.

Η κυρία Ντίνσμιντ έβγαλε ένα σιγανό κλαψούρισμα και τυλίχτηκε σφιχτά με το σάλι της. Το πρόσωπο της Μάγκνταλεν είχε ροδίσει· έσκυψε να μιλήσει στον πατέρα της.

«Το θαύμα συνέβη», είπε. «Πήγαινε ν' ανοίξεις στον άνθρωπο».

Είκοσι λεπτά νωρίτερα ο Μόρτιμερ Κλίβελαντ στεκόταν στη ματαιασμένη βροχή και την ομίχλη και επιθεωρούσε το αυτοκίνητό του. Διαβολεμένη κακοτυχία, ειλικρινά. Δυο σκασμένα λάστιχα σε διάστημα δέκα λεπτών, και να τον τώρα, απομονωμένος στη μέση του πουθενά, καταμεσής αυτών των χερσότοπων του Ουίλτσαϊρ, με τη νύχτα να πέφτει και χωρίς προοπτική στέγης. Καλά να πάθει, που ήθελε να κόψει δρόμο. Γιατί δεν είχε μείνει στην κεντρική αρτηρία; Τώρα είχε χαθεί μέσα σε κάτι που έμοιαζε με καρόδρομο, και δεν είχε την παραμικρή ιδέα αν υπήρχε κανένα χωριουδάκι εκεί κοντά.

Κοίταξε γύρω μπερδεμένος και το μάτι του έπεσε σε μια φωτεινή αναλαμπή, στην πλαγιά του λόφου που υψωνόταν πάνωθό του. Την επόμενη στιγμή η ομίχλη έκρυσπε πάλι το φως, αλλά, περιμένοντας υπομονετικά, το ξανάδε να φέγγει. Αφού το σκέφτηκε για λίγο, παράτησε το αμάξι και πήρε να ανηφορίζει τον λόφο.

Σύντομα βγήκε από την ομίχλη και αναγνώρισε τη λάμψη – ήταν το φωτισμένο παράθυρο μιας μικρής αγροικίας. Εδώ, τουλάχιστον, θα έβρισκε κατάλυμα. Ο Μόρτιμερ Κλίβελαντ τάχυνε το βήμα, σκύβοντας το κεφάλι κόντρα στην οργισμένη ομοβροντία του αέρα και της βροχής, που έκαναν, θαρρείς, ότι μπορούσαν για να τον απωθήσουν.

Ο Κλίβελαντ, με τον τρόπο του, ήταν σχετικά διάσημος, αν και αναμφίβολα η πλειονότητα του κόσμου θα επιδείκνυε πλήρη άγνοια του ονόματος και των επιτευγμάτων του. Ήταν ειδήμων της ψυχιατρικής επιστήμης και είχε συγγράψει δύο εξαιρετα εγχειρίδια για το ασυνείδητο. Επιπλέον, ήταν μέλος του Ομίλου Ψυχικών Ερευνών και μελετητής του αποκρυφισμού, στον βαθμό που επηρέαζε τα δικά του πορίσματα και την ερευνητική πορεία του.

Ήταν εκ φύσεως ιδιαιτέρως ευεπηρεάστος από την ατμόσφαιρα και με σκόπιμη εξάσκηση είχε αυξήσει το φυσικό του αυτό χάρισμα. Όταν με τα πολλά έφτασε στην αγροικία και χτύπησε την πόρτα, ένιωσε έναν ενθουσιασμό, ένα φούντωμα της περιέργειας, λες και όλες του οι αισθήσεις είχαν αίφνης οξυνθεί.

Άκουγε ολοκάθαρα το σούσουρο από μέσα. Τον χτύπο του ακολούθησαν μια ξαφνική σιωπή κι έπειτα ο ήχος μιας καρέκλας που σπρώχνεται στο πάτωμα. Ένα λεπτό μετά, την πόρτα άνοιξε απότομα ένα αγόρι γύρω στα δεκαπέντε. Ο Κλίβελαντ μπορούσε να δει, πάνω από τον ώμο του μικρού, τη σκηνή στο εσωτερικό.

Του θύμισε έναν πίνακα εσωτερικού χώρου ενός Ολλανδού μετρ. Ένα στρόγγυλο τραπέζι, στρωμένο για γεύμα, μια οικογένεια που κάθεται ολόγυρα, ένα δυο τρεμάμενα κεριά και η λάμψη του τζακιού να τα φωτίζει όλα. Ο πατέρας, ένας ψηλός άντρας, καθόταν στη μια πλευρά του τραπεζιού και αντίκρου του καθόταν

*Πίσω απ' την κουρτίνα ηχούσε ακόμα το φριχτό, τσιριχτό,
παρατεταμένο ουρλιαχτό – που όμοιό του ο Ραούλ
δεν είχε ξανακούσει. Έσβησε μ' έναν απαίσιο ήχο πνιγμού.
Κι έπειτα ο γδούπος ενός σώματος που πέφτει...*

Αν αγαπάς τα φαντάσματα, τα στοιχειά και τα ανεξήγητα φαινόμενα, αυτή η συλλογή ανατριχιαστικών ιστοριών από την Άγκαθα Κρίστι είναι για σένα. Η αναμφισβήτητη Βασίλισσα της Αστυνομικής Λογοτεχνίας στα πρώτα βήματα της συγγραφικής της καριέρας έγραψε ιστορίες για μέντιουμ που έβλεπαν οράματα, για φαντάσματα που παραμόνευαν στις σκιές, για συναντήσεις με θεότητες και για απόκοσμα μηνύματα από το Υπερπέραν, ακόμα και για έναν άντρα που αλλάζει σώμα με μια γάτα...

Αυτός ο τόμος ρίχνει φως στη σκοτεινή πλευρά της Άγκαθα μέσα από ιστορίες που η ίδια η δημιουργός τους τις ξεχώρισε ως τις «αγαπημένες μου από την περίοδο που έγραφα τη *Μυστηριώδη υπόθεση στο Στάιλς* ή λίγο πριν από αυτήν» με πρωταγωνιστές σε κάποιες από αυτές τους ακατάβλητους ήρωές της Ηρακλή Πουαρό και μισ Μαρπλ.

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΡΗΣ: 28283